Det, der bestaar

Vor Guds Ord bestaar evindelig.
(Es. 40, 8.)

Paulus' Mission i Rom.

II. Han vender sig fra Jøderne til Hedningerne.

„Derfor være det eder vitterligt, at denne Guds Frelse er sendt til Hedningerne; de skulle ogsaa høre."
Ap. G. 28, 28.

Læs Kap. 28, 28—31.

De fornemste blandt Jøderne i Rom, som Paulus først var sammen med, ønskede, som vi saa sidst, at høre af ham, hvad han tænkte om „dette Parti."

Paulus var mer end villig og rede til at lade dem høre, hvad han mente om Kristus og dem, der bekendte Tro paa ham. Da der saa var aftalt en Dag med ham, kom de til ham i Herberget i større Tal — rimeligvis endnu dog kun ledende Mænd blandt Roms Jøder.

Lukas skriver saa ,at for dem forklarede han og vidnede om Guds Rige og søgte at overbevise dem om Jesus, baade ud af Mose Lov og af Profeterne, fra aarle om Morgenen indtil om Aftenen.

Lad os mærke os Indholdet af dette lille Afsnit nøje.

Paulus „forklarede" for dem. Rimeligvis gjaldt denne Forklaring det, som de holdt for et Parti, der alle Vegne fandt Modsigelse. Hvad Roms Jøder havde hørt om de Kristne, kunde nok trænge til Forklaring, og det var naturligt at begynde med saadan Forkloring for at rydde Fordom af Vejen, før han gik længere, lignende som nu havde gjort over for dem, han først var samlet med.

Saa „vidnede" han om Guds Rige. Paulus's Tilhørere havde fælles K e n d s k a b med ham til Guds Rige, men kun den, der har oplevet noget, kan v i d n e derom. Paulus var blevet et levende Medlem af det Guds Rige, Profeterne havde skrevet om som tilkommende, saa det, at han vidnede for dem, skal sikkert her sige, at han talte til dem om den Herlighed, han var bleven delagtig i, idet han havde faaet Del i det Guds Rige, Kristus havde oprettet paa Jorden.

Men han nøjes ikke med et personligt Vidnesbyrd, han søger at „overbevise" dem om Jesus, baade ud af Mose Lov og ud af Profeterne.

De troede jo disse, og dersom nu Jesus af Nazaret svarede til, hvad der i Mose Lov og Profeterne var skrevet om den tilkommende Messias og Kristus, saa maatte det jo have overbevisende Kraft, saa maatte hans Forklaring og hans Vidnesbyrd om Guds Rige jo være værd at tage imod.

Og at der har gaaet Alvor gennem Mødet, og at der har været baade spurgt og svaret, det fremgaar af, at det varede fra tidlig om Morgenen indtil Aften.

Angaaende Resultatet af Paulus's Bestræbelser skriver Lukas saa, „Og nogle lode sig overbevise af det, som blev sagt, men andre troede ikke."

Det fremgaar ikke af disse Ord, om de, der lod sig overbevise, virkelig blev troende Kristne. At Jøderne, som der siges videre, gik bort under indbyrdes Uenighed, tyder nærmest paa, at de blev; men Paulus's Slutningsord peger nærmest i modsat Retning, eller ogsaa maa det have været en forholdsvis lille Del, der lod sig overbevise og kom til Troen paa Kristus, thi Paulus's Slutningsord er rettet til Jøderne som en Helhed.

Saa følger Paulus's sidste Ord til Jøderne:

„Rettelig har den Helligaand talt ved Profeten Esajas (Es. 6, 9—10) til eders Fædre og sagt: „Gaa hen til dette Folk og sig: „I skulle høre med eders Øren og ikke forstaa og se med eders Øjne og ikke se; thi dette Folks Hjerte er blevet fløvet, og med Ørene høre de tungt, og deres Øjne have de tillukket, for at de ikke skulle se med Øjnene og høre med Ørene og forstaa med Hjertet og omvende sig, saa jeg kunde helbrede dem."

Derfor være det erer vitterligt, at denne Guds Frelse er sendt til Hedningerne; de skulle ogsaa høre."

Vi mærker os særlig, at Paulus siger rent ud, at den H e l l i g a a n d r e t t e l i g har sagt til deres Fædre o. s. v.; og det er hans Dom ud fra, hvad han har set og oplevet under sine Bestræbelser for at samle sit Folk ind i Guds Rige, at dette Ord til Fædrene er gaaet i Opfyldelse paa dem, han før for sig.

Esajas er ikke anført ordret, men Meningen begge Steder er egentlig den, at de, som ikke vil høje sig i Lydighed under Guds Ord, men gør deres Hjerter haarde imod det, de før og hører, dem forhærder Gud, idet han lader dem fortsætte med at forhærde sig selv imod Ordet. Og Enden bliver, at Gud ikke kan helbrede dem.

Vi kommer her til at tænke paa Pascals Ord: „Hjertet har mange Grunde, som Forstanden ikke kender til." Forstanden kan være overbevist, men Hjertet siger alligevel nej. Og saa faar Hjertets Haardhed omsider Indflydelse paa Menneskets Fatteevner, saa det tilsidst fer uden virkelig at se og hører uden virkelig at høre.

Sluttelig siger Paulus saa til sine Landsmænd: „Saa være det eder vitterligt, at denne Guds Frelse er sendt til Hedningerne; de skulle ogsaa høre." Lignende havde han jo sagt til Jøderne i Antiokien i Pisidien (Kap. 13, 46) og senere til Jøderne i Korinth i Grækenland (Kap. 18, 6), hvilke stod imod og spottede.

Alle Vegne havde Paulus først henvendt sig til J ø d e r n e i Adspredelsen, og alle Vegne havde disse sat sig imod, og saa maatte de se paa, at de forhadte Hedninger gik foran dem ind i Guds Rige.

Nu var Hedningeapostelen naaet saa langt som til Verdenshovedstaden, og ogsaa for dens Jøder vidnede han om Guds Rige og Frelsen i Kristus, men de foragtede det — i Sandhed en tung Slutning, hvad Jøderne angaar.

Lukas slutter saa sin anden Bog med at sige: „Men han (Paulus) blev hele to Aar i sit lejede Herberge og modtog alle, som kom til ham, idet han prædikede Guds Rige og lærte om den Herre Jesus med al Frimodighed uhindret."

Det er ikke Lukas om at gøre at fortælle, hvad Udgangen blev af Paulus's Sag, men derimod at fremhæve, at han, som var hindret fra at gaa frit om at opsøge Folk, samle dem og tale til dem, vedblev utrættelig at drive Mission paa den eneste Maade, han kunde det, ved at tage imod alle dem, som kom til ham, og prædike Guds Rige for dem og lære dem om den Herre Jesus. I Sandhed et skønt Træk i Hedningeapostelens Billede.

Og lad os tage det sidste Ord med — „uhindret" — det viser, at Romerne vedblev at vise Paulus al den Velvillie, der kunde vises en Fange.

Aarsberetningsstudier.

Af Ivar Marius Hansen.

Aarsberetningen for den for. danske Kirke og dens Aarsmøde i Harlan 1916 er udkommen for en Tid siden. Jeg har faaet den gennemlæst fra Perm til Perm. Det er virkelig et interessant Dokument. Den giver en god Oversigt over, ja ogsaa Indsigt, i Kirkesamfundets Virksomhed og Stilling.

Ja, jeg har gennempløjet Aarsberetningen med Interesse, og adskillige Steder har jeg ikke kunnet nøjes med blot at læse, jeg har maattet notere og studere dem og anstille mine Betænkninger over dem, og det er disse, som bliver offentliggjort i det følgende — Jeg har før foretaget mig noget lignende og er bleven bebrejdet derfor. Jeg ser dog ingen Grund for saadan Bebrejdelse. Thi vor Aarsberetning er saa offentlig i hele sin Natur, at den maa kunne taale offentlig Omtale og Behandling. Og hvad jeg noterer, skal blive af absolut saglig Natur. Jeg vil ingen Personer til Livs, selv om jeg nu og da maa komme til at nævne nogle Navne.

I.
Aabningsprædikenen

ved Aarsmødet blev holdt af Past. M. N. Andreasen, Neenah, Wis. Det er gennemgaaende en god, solid Prædiken. Hen mod dens Slutning læses: „Men hvordan skal vi saa hjælpes i vor Afmagt, eller ud af den? Der raabes om A a n d s d a a b og T u n g e t a l e*), og jeg ved ikke hvad, de Røster skal du ikke lytte til."

Jeg antager, det er den ærede Forfatters Mening med denne Udtalelse at advare mod den sværmeriske og sekteriske Brug og Opfattelse af disse Ord, og saa er de jo paa deres Plads. Men det kan man jo ikke uden videre se, da de ikke er begrundede eller forklarede.

Jeg mener nemlig, at der er en god og bibelsk Forstaaelse af disse Ord „Aandsdaab" og „Tungetale", for hvilken man ikke bør advare. Der staar om vor Frelser, at han skal „døbe med den Helligaand og Ild" (Matth. 3, 11), og er der noget, vi i den forenede danske Kirke trænger til, saa er det nok en saadan Aandsdaab og Ilddaab med Helligaandens Kraft. Luther sagde, at paa hans Tid havde Menigheden næppe en Tiendedel af den Helligaands Kraft. Mon vi har mere? Maaske ikke engang saa meget. Hvor trænger vi til at blive gennemtrængte med „Kraften fra det høje."

Tungetalen; den apostoliske Menighed talte i Tunger. Denne Evne synes at være sporløst forsvunden. Maaske vil den vende tilbage i Genoprettelsens Tider. Kan være, at den ikke var bestemt til at være blivende. Paulus nævner den ikke i Gal. 4, 22, hvor han taler om Aandens Frugter. Men alligevel har vi jo vor Frelsers Forjættelse: „De skulle tale med ny Tunger" (Mark. 16, 17), og betyder disse Ord ikke den egentlige „Tungetale", saa betegner de dog den af Gud med Helligaanden salvede Tunge, der taler Sandhedens, Kærlighedens, Advarselens og Bekendelsens Sprog. Og den „Tungetale" maa man dog nok attraa. Jeg mener endog, at vi i den forenede Kirke trænger haardt til den Art „Talen i Tunger". Vel er den kristne Bekendelse og et godt Mundlæder vidt forskelligt; men det er uimodsigeligt, at „bekende Kristus med sin Mund" (Rom. 10) hører med til levende Kristendom, og den „Tungetale" har vi det vist altfor knapt paa i vort Kirkesamfund.

Mon ikke Pastor Andreasen vilde forklare os, hvorledes han vil have sin Udtalelse forstaaet. Mig vilde han glæde med nogle retledende Ord.

*) Udhævet af mig. J. M. H.

II.
Fællesfester.

I sin Indberetning foreslaar Samfundets Formand, at der i 1917 bliver holdt forskellige Fester i den for. Kirke til Reformationens Minde. Det er ret og godt. Den Sag er nok værd at holde Fest for til Herrens Ære. Saa stiller han ogsaa følgende Spørgsmaal: „Burde der ikke paa passende Tid og Sted afholdes en Fællesfest for alle danske Lutheranere i Amerika i 1917?"

Det synes, som Aarsmødet ikke har foretaget sig noget angaaende dette Forslag i Spørgeform. Det kan være forstaaeligt nok, at man er gaaet uden om det; thi det favner saa vidt og ser saa umuligt ud som at bestige en høj og stejl Klippe. Og alligevel, hvor ønskeligt vilde ikke dets Gennemførelse være!

Ved „alle danske Lutheranere" tænker Formanden vel nærmest paa dem, der er samlede i den norske Synode, paa den danske Kirke og den forenede. Vi er forholdsvis kun en lille Klat danske Lutheranere her i Nordamerika, og saa at tænke sig — ja kan man egentlig nævne det med noget andet eller mildere Navn: den S k a n d a l e, at vi er søndret og splittet i flere Hobe, der staar fremmede og ofte kæmpende over for hverandre.

Er Tiden kommen for os til Samling? O nej, der er ingen Udsigt til Samling, vist heller ingen hjertelig Trang dertil. Men mon danske Lutheranere er bleven saa fremmedgjorte over for hverandre, at de ikke kunde holde et saadant Fællesmøde, som Formanden peger paa! Jeg ved det ikke. Jeg er heller ikke klar over, hvor et saadant Møde kunde holdes, eller hvorledes det burde arrangeres; men jeg kan ikke andet end inderligt ønske, at det maatte komme i Stand og blive holdt til Herrens Ære og til gensidig Opbyggelse og Velsignelse.

I, som magter det, prøv at føre Sagen igenem: et Fællesmøde for dansk-amerikanske Lutheranere i1917.

III.
Salmebogssagen.

Formanden henstillede til Aarsmødet, at det udtaler Ønskeligheden af, at „Salmebog for Kirke og Hjem" om muligt bliver indført i alle Menigheder i Reformationsaaret 1917." Jeg finder ikke, at Aarsmødet har udtalt sig om denne Henstilling; dog er det min Mening, at den er betimelig. Vel er det saa, at man nok kan være tilfreds med Konventssalmebogen med b e g g e dens Tillæg; men alligevel er den nye Salmebog en Forbedring og et Fremskridt, selv om det ikke er et stort Skridt, og dertil for Lighedens Skyld. Vort Kirkesamfund er ikke stort, og saa, at vi alligevel bruger to Slags Salmebøger ved vore Gudstjenester, det er en Forskellighed, vi bør søge at undgaa, hvilket kun kan ske ved at indføre „Salmebog for Kirke og Hjem." Samme er jo ogsaa helt almindeligt i Brug i Danmark. Jeg kan ikke andet end støtte Formandens Henstilling.

*) Udhævet af mig. J. M. H.

IV.
Præstelønningen.

Om Præsternes Lønning giver Formanden følgende „Vink": „Lønnen for et Kald paa Landet sættes som Regel til mindst 700 Dollars om Aaret og fri Bolig og for et Kald i en By til mindst 900 Dollars om Aaret og fri Bolig." Ogsaa dette gode „Vink" maa Aarsmødet være gaaet uden om, ligesom „Katten om den varme Grød". Det er muligvis ogsaa en Sag, der vilde være noget vanskelig for et Aarsmøde at behandle. Dog tror jeg, at naar Formanden „vinker", saa er Vinket i den rigtige Retning. Og de Tal, han peger paa, er virkelig ikke for høje. En Præstefamilie med den angivne Løn vil ikke stort mere end kunne slaa sig igennem. Prisen paa alt er høj i vore Dage, 25 a 30 Procent højere end for nogle Aar siden. Nylig førte jeg med en Mand, som fortalte mig, at for 25 Aar siden købte han sammen med en anden Mand en Gris, der slagtet vejede 200 Pund, for 5 Dollars, og efter Prisnotering fra Chicago i Gaar betalte man Svin med $11.50 for 100 Pund levende Vagt med Udsigt til $12.00 i nærmeste Fremtid. Gør selv Regnestykket om. Forskellen paa disse Priser. Og om der ikke netop er saa fabelagtig Prisforhøjelse paa alt, saa e r Forhøjelse der sandelig, og det faar ogsaa Præsterne at føle, hvorfor der trænges til Lønsforhøjelse mange Steder.

Og tager man Hensyn til den Arbejdsløn, Menighedsmedlemmer oppebær i Byerne og til Folkelønnen paa Landet og til den Pris, Bønderne faar for deres Produkter, da turde man vist vente, at Menighederne vilde betænke deres underlønnede Præster med større Løn, saa de kan leve uden Bekymring og betale enhver sit.

For en Tid siden læste jeg nogle Udtalelser i „Folkebladet" af den unge Prof. G. Sverdrup om „Frikirkens Aarsberetning„. Han anbefaler Menighederne at tage den med til Menighedsmøder og drøfte dens Beslutninger der. Ikke saa galt endda! Det samme vil sikkert være at anbefale ogsaa vore Menigheder med vor Aarsberetning. Og især vil det i denne Forbindelse være at anbefale, at Menighedsmøderne i kommende Vinter vil drøfte Formandens Henstilling og Præstelønsliften. Det kan være muligt at den tidstnævnte trænger til Revision og Forhøjelse i flere Menigheder.

V.
„Luther College."

At nævne „Luther College", den for. Kirkes Skole i Racine, er at erindre et ømt Punkt iblandt os. Den kære Institution har jo paa forskellige Maader været vort Kirkesamfunds Smertensbarn. Skolefibet er løbet paa Grund, og den Skolemand, der kan bugsere det ud i Livets dybe Strøm igen — ja han lader vente paa sig. — Mon han vil melde sig? Kan man blive ved at haabe med „Haab imod Haab?"

Om „Luther College" læses følgende i Aarsberetningen: „I Betragtning af, at Luther College i Racine, Wis., er af stor Betydning for vort Samfund, og at Afhændelsen af samme vil være et stort Tab for vor Kirke, beslutter Mødet, at det bliver staaende u f o l g t, i n d t i l*) der findes en Mand, som Samfundets Kirkeraad i Forbindelse med Wisconsin og Illinois Kredse kan være glade ved at ansætte som Forstander, og Arbejdet saaledes optages paa Skolen paany."

Dette Forslag vedtog Aarsmødet. Hensigten er jo dermed at redde Skolen fra at blive solgt, og hvad har man saa dog alligevel besluttet? Man har besluttet, at Luther College k a n og s k a l sælges. Læg godt Mærke til Forslagets Redaktion. Skolen skal være u f o l g t, i n d t i l en passende Forstander findes, og naar han er fundet og ansat, saa kan vort „Board of Trustees" gaa hen og sælge Luther College til hvem som helst, uden at det har gjort andet end blot fulgt den Bestemmelse, Aarsmødet har fattet: Skolen skal være u f o l g t, i n d t i l den kvalificerede Lærer er ansat, og da kan den efter Bestemmelsen afhændes.

Du siger: Ja, men enhver ved da, at det er ikke Aarsmødets Mening. Det ved jeg ogsaa. Men det bliver alligevel en vovelig Omgang med Kirkesamfundets Ejendom. Vi lever under saadane Retsforhold i vore Dage, hvor Sagførerne virkelig ikke spørger om, hvad man har tænkt og ment, men efter hvad man har sagt og skrevet og gjort.

Maaske siger du: Der er ingen Fare for Nettergang. Jeg vil svare, jeg ved, at vi har et „Board of Trustees" som vi kan stole paa. Det er langt fra det at ville handle uretigt med Samfundets Ejendom. Men „man har ikke Fred længere, end Naboen vil." Enhver ved, at den for. Kirke sidste Vinter paa et hængende Haar havde faaet en Retssag paa Halsen om Regningerne til Luther College. Saadanne Forhold kan komme, uden man ved det eller vil det. Og under enhver Omstændighed bør en Kirkedag ved fine Beslutninger ikke sige det modsatte af, hvad den vilde have sagt.

(Mere.)

Højfjeldsstemning.

Pastor L. J e n s e n,
Nebraskas Kreds' Formand,
tilegnet broderligst.

O Herre, du, som Bjerge vejer
med Haandvægt, hvor din Arm er stærk!
Selv Bjergkolossen for dig nejer;
de stolte „Rockies" er dit Værk.
Jehova er s t æ r k fremfor alle!

Du lagde dybt i Bjergets Indre
Malm, Marmor, Sølv og Diamant;
Guldkornene i Gruben tindre,
Agat, Krystal Bjergmanden fandt.
Jehova er r i g fremfor alle.

Fra Bjerget lod du Kilden risle,
og ved dens Fod staar Blomst i Flor,
i Kløften Kastevinde hvisle,
hist springer Hjort, her Egen gror.
Jehova er s t o r fremfor alle.

Engang med Gru skal Verden bede:
I Bjerge, falder paa os om
og skjuler os for Lammets Vrede,
nu stævner han os for sin Dom!
Jehova er s t r e n g fremfor alle!

* * *

Der er et Bjerg — kun lavt og lille,
og dog det kendes viden om,
ud fra det springer Livets Kilde
med Frelse, Kraft og Lægedom.
Jehova har L i v for os alle!

Paa Golgata — saa Bjerget kaldes —
paa Korset gjorde Jesus Bod,
betalte dit og mit og alles
blytunge Skyldbrev med sit Blod.
Derfor er der R a a d e for alle!

Syng, Menighed, en Folkesalme,
en Lovsang for din store Gud!
O, sving for ham din Sejerspalme
og bred hans Ord og Ære ud!
Ja, Gud være storligen lovet!

—y—

Danmarks-Korrespondance.

Regeringen og Dansk Vestindien.

For nogen Tid siden fortalte vi her i Bladet, at Dagbladet „Køben-havn" havde oplyst, at Regeringen saa godt som havde solgt vore tre smaa forte Øer til Amerika; men Ministerne B r a n d e s og S c a v e n i u s oplyste paa „Nationaltidendes" Forespørgsel, at der intet var om Sagen. D e r f o r h a n d l e d e s ikke om Øernes Salg. Og d. 4. August stod den samme Udenrigsminister i et lukket Møde i den danske Rigsdag, og meddelte, at Kammerherre B r u n i Washington allerede havde dyppet Pennen for — i Henhold til given telegrafisk Bemyndigelse — at underskrive Kontrakten, hvorved Øerne solgtes til Amerika for bl. a. 93 Mill. Kr. Og endelig oplyste Regeringen, at Forhandlingerne havde staaet paa i over et halvt Aar!!

Det er trist for en Stat at maatte formindske sit Landomraade, selv om det maaske nok er det klogeste i Øjeblikket. Men endnu mere trist forekommer det os, at ansvarlige Ministre finder det stemmende med deres Embedsstilling og med gammel gængs Moral k a t e g o r i s k at l y v e i en Meddelelse til Offentligheden og derved f ø r e d e n n e bag Lyset. Intet vilde jo nemlig have været lettere for de to Ministre end at nægte at modtage den paagældende Interviewer, nægte at udtale sig om Spørgsmaalet. I Stedet valgte de den Udvej, som vilde koste enhver anden Embedsmand Embedet; og de to Herrer staar jo endda som Medlemmer af et Ministerium, der har betegnet sig selv som „det sidste Hold Mænd, Nationen kunde have Tillid til."

„Beskæmmende" og „oprørende" kalder Bladene Regeringens Fremgangsmaade. Og det er vel egentlig ikke for stærke Udtryk.

Om Rigsdagen — der jo for en Forms Sag skal spørges og tage Stilling til Salgsplanen — Salgsplanen — sanktionerer denne vides ikke paa dette Tidspunkt; men de kommende Uger vil give Oplysning herom. Antagelig gaar den dog med til Salget.

Men det danske Folk er bleven fyldt og narret og ført bag Lyset. Og dets Tillid til Regeringen maa blive lig 0 efter det passerede.

— — —.

J o h a n n e s H e r s f i n d agter sig til Foraaret paa en Tournée til Amerika sammen med Frøken Gerda C h r i s t o p h e r s e n og Hr. Sophus E r h a r d t.

Den 12. September i Aar er det 25 Aars Dagen for Hr. Herskinds første Optræden som Sanger.

Edward Spore.

Krig og Penge.

I sin Ugeberetning den 2. Aug. skriver „Finanstidende":

De Forhandlinger, der siden Efteraaret 1914 har været ført mellem Tyskland og Østrig om Oprettelsen af et Toldforbund har, efter hvad der meddeles baade fra Berlin og Wien, ført til et Resultat. En langvarig Drøftelse har fundet Sted og talrige Møder været holdt mellem tysk-østrigske Handelskomiteer. Selvfølgelig har der fra østrigsk Side været ekstra Betænkeligheder; det er ikke Spøg for Dobbeltmonarkiets Industri at miste sin Beskyttelse overfor de tyske Konkurrenter, og det er ikke overdrevent at sige, at tyfinde Vanskeligheder har stillet sig hindrende i Vejen for Ordningen. Det opnaaede Resultat, om hvis Nærkevidde dog intet endnu forlyder, er et Led i en lang historisk Udvikling. I et Aarhundrede har de germanske Lande Led for Led dennet Toldforbund og derefter Rigsenheder. Tanken om et Mitteleuropa er nu rykket Virkeligheden et stort Skridt nærmere.

For de neutrale Nabolande betyder det en dybt indgribende Forandring i den handelspolitiske Stilling. Vi har tidligere i Finanstidende paapeget Betydningen af en Sammenslutning af de neutrale Lande til Værn for deres Handelsinteresser og har hilst de skandinaviske Bestræbelser i den Retning velkommen. Det er da glædeligt at se Tanken vinde Indpas ogsaa andre Steder. Saavel fra Holland som fra Schweiz foreligger i disse Dage Udtalelser, der opfordrer til Samling, og Journal de Geneve f. Eks. benytter Lejligheden til at stemple de smaa Staters Neutralitet som værende for passiv. Nu bør der handles, og handles hurtigt, mener Bladet.

Den politiske Stilling bliver i øvrigt mere og mere indviklet. En Udvidelse af Krigen truer stadig, Krigserklæringen mellem Italien og Tyskland ligger parat, Rumænien bøjer sig paa Springet, og selv i Sverige udfolder Aktiviterne ny Energi.

De engelske Blade beskæftiger sig indgaaende med den Krigsbevilling paa 450 Mill. Pd. Sterling, Regeringen har bedt om, og Asquith oplyste i Underhuset som Svar paa en Række Forespørgsler, at den daglige Udgift af 6 Mill. Pd. Sterling til Krigen, ogsaa omfattede Laan til de allierede ca. 1.4 Mill Pd. Sterling pr. Dag, saa at de egentlige Krigsudgifter er mindre end 5 Mill. Pd. Sterling daglig. Den nye Bevilling skal række til Udgangen af Oktober.

Paa de forskellige Pengemarkeder foulmer den Rigelighed, som er en naturlig Følge af Krigens kolossale Papircirkulation. Herhjemme som i Udlandet raser jo en Prisrevolution, der jager Aktie- og Obligationskurserne i Vejret og faar Banker og Sparekasser til at overfyldes med Indlaan. Fredsbyen Haag har f. Eks. kunnet optage et 4 pCt. Laan paa 5 Mill. fl. til Kurs 94¾, og de Lande, som før ærbødigt maatte ansøge om Laan i London saasom Kanada, Indien og Australien kan nu ligesom Skandinavien optræde som Laangivere. Ingen Steder er der Mangel paa Penge til Krigsbrug. Det hele er et Monte Carlo, hvor Guldet rasler, og de heldige Spillere tjener Formuer. I 1870—71 holdt de franske Sedler sig kontant i Værdi

Skandinavisk Settlement.

$3000. Kan købe 95 Acre dyrket Farm. 50 Acre ryddet. Frame Hus og Lade. 3½ Mil fra Barnum, Minn. $1,000 kontant, Resten i aarlige Betalinger til 6 pCt. Rente.

$1200. Kan købe 40 Acre dyrket Farm ½ Mil fra Nemadji, Minn., 8 Mil fra Barnum, Minn. Frame Hus og Lade. $400 kontant, Resten til 6 pCt. Rente.

$3500. Kan købe et 9-Værelsers moderne Hotel ved Barnum, Minn. Elektrisk Lys og Dampvarmeapparat. $1,000 kontant, Resten til 6 pCt. Rente.

H. L. Hanson, Barnum, Minn.

LAND I MONTANA.

Meget frugtbart, dyrket og udyrket Jord i Nærheden af Jernbaner og de bedste Markeder. Særlig passende for Kreatur og blandet Agerbrugsavl til Priser fra $15 og mere pr. Acre paa lette Vilkaar. Skriv efter Beskrivelser etc.

PIONEER REALTY COMPANY, F.W.Lingquist, President.
Helena, Montana.

ROSEBUD- OG HVEDEBÆLTE.

Vi har 125,000 Acre i mindre og større Stykker Jord til Priser varierende fra $7 til $40 pr. Acre, nær Fragtstationerne Forsythe, Rosebud og Cartersville. Homesteads located. Reference: — Bank of Commerce, Forsyth, Montana. Skriv efter Oplysninger etc.

HANSON & ZOLLER, Forsyth, Montana.

OTO NORTH REAL ESTATE.

Montana Land, Yellowstone Co.

12,000 Acres med Avl. Betalingsregler: 15 pCt. kontant Udbetaling. Rest o i 10 Aar til 6 pCt. Rente og det halve af Avlen hvert Aar.

Ogsaa 25 „sections" a $3.00 til $15.00 pr. Acre. — Skriv paa engelsk efter nærmere Oplysninger. **Oto North Real Estate**, Billings, Montana.

MONTANA LAND.

$3.50 til $20.00 pr. Acre.

160 til 30,000 Acres dyrkede Farme eller store uopdyrkede Landstrækninger. Skriv paa engelsk efter Beskrivelser

Matheson-Vredenburgh Realty Co., Billings, Montana.

MONTANA FARM LAND.

Høsten er begyndt her i Montana, der er stor Efterspørgsel efter Land. Afgrøden, der bliver høstet her, faar Montanas Farmere til at smile. Har en „Section" Land, alt „fenced crossed fenced", med mindre Hus og Stald, over 400 Acres bedste Farm Land og Resten Græsgange med Brønde, udmærket Vand, god Græsning, rigelig Kul. Vil sælge denne „Section", hvis Overtagelse kan ske straks, for $15 pr. Acre, men maa have hele Beløbet kontant udbetalt. Dette er Godtkøb, da alt tilstødende Land sælges til den dobbelte Pris.

320 Acres dyrket Farm, 190 Acres med Avl, nye Bygninger, Vindmølle, Vandbeholder og Brønde paa Græsgangene; „fenced crossed fenced". Pris $35 pr. Acre, lette Afbetalinger, Resten paa lang Tid, 6 Proc. Rente. Er en af de bedste Farme vi har. Kan sælge Heste, Kvæg, Svin og alt Maskineri, hvis ønskes.

Bedste „Stock ranch" i Vesten, 2100 Acres, rindende Vand, rigeligt Tømmer, indhegnet med „ranch", Bygninger, 130 Stykker Kvæg, 15 Heste, nogle Maskiner, dette er en „estate"; kan sælge alt for $27,200 med $12,500 kontant Udbetaling. Resten paa lang Tid til 6 Proc. Rente. Denne er Pladsen for en ung Mand til at faa en god „ranch" og „native" Kvæg til en Begyndelse. Skriv til mig, jeg skal sende fuldstændige Oplysninger. **C. E. MILLER, Glendive, Montana.**